

A black and white photograph of a marble sculpture. The sculpture depicts a winged figure, possibly an angel or a personification of a celestial body, embracing a reclining figure. The winged figure is positioned above and behind the reclining figure, with its arms wrapped around the reclining figure's head and shoulders. The reclining figure is lying on its back, with its head resting on the winged figure's hands. The sculpture is highly detailed, showing the texture of the marble and the intricate carvings of the wings and hair. The background is a plain, light color.

Среднощно слънце

СТЕФАНИ МАЙЪР

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Midnight Sun*
Copyright © 2020 by Stephanie Meyer

Изображение на титулната страница:
„Купидон и Психея“ от Антонио Канова,
Държавен музей „Ермитаж“, Санкт Петербург
Снимка © The State Hermitage Museum/photo by Vladimir Terebenin

All rights reserved.

Превод Десислава Недялкова
© Егмонт България, 2020
Редактор Габриела Кожухарова
Коректор Ина Тодорова
Прегпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фрицьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2021 г.
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2508-4

ПЪРВА ГЛАВА

ПЪРВА СРЕЩА

Беше онази част от деня, през която най-много ми се искаше да мога да спя.

Гимназия.

Или пък точната дума беше *чистилище*? Ако *имаше* някакъв начин греховете ми да бъдат изкупени, именно гимназията трябваше да се вземе предвид. Скуката не беше нещо, с което бях свикнал – всеки ден изглеждаше по-невъобразимо монотонен от предишния.

Навярно това дори би могло да се приеме за моята форма на спане, ако сънят можеше да се определи като инертно състояние между периодите на активност.

Загледах се в пукнатините, плъзнали по мазилката в далечния ъгъл на стола, и си представих несъществуващите фигури, които оформяха. По този начин се мъчех да не обръщам внимание на гласовете, които клокочеха като прииждаща река в главата ми.

Няколкостотин от тези гласове пренебрегнах от скука.

Стане ли дума за човешкото съзнание, бях се наслушал на всичко, че и отгоре. Днес всички техни мисли бяха погълнати от тривиалната драма относно новото попълнение в скромния ни ученически колектив. Толкова малко им беше нужно, за да разбунят духовете им. Новото лице се появяваше отново

и отново в ума ми от всички възможни ъгли. Съвсем обикновено човешко момиче. Вънението около пристигането ѝ беше отегчително предсказуемо – все едно да размахаш лъскав предмет сред група малки деца. Половината овцеподобни мъжки екземпляри вече си внушаваха, че са увлечени по нея, само защото виждаха нещо ново на хоризонта. Опитах се понастоятелно да прогоня мислите им.

Едва четири гласа блокирах по-скоро от любезност, отколкото от отвращение: семейството ми, двамата ми братя и двете ми сестри, които така бяха свикнали с липсата на лично пространство в мое присъствие, че тя рядко ги тревожеше. Давах им каквото ми беше по силите. Стараех се да не ги слушам, ако можех да го избегна.

Въпреки това, колкото и да се опитвах... знаех.

Розали, както винаги, мислеше за себе си – умът ѝ беше като басейн със застояла вода и много малко изненади. Беше уловила отражението на профила си в нечий очила и разсъждаваше върху собственото си съвършенство. Нямахе друга коса като нейната, която да се доближава до цвета на истинското злато, ничий друг силует не представляваше толкова перфектен пясъчен часовник, не съществуваше друго лице с така безупречен симетричен овал. Тя не се сравняваше с човеците тук – подобно съпоставяне щеше да е смешно, абсурдно. Мислеше си за другите като нас и никой от тях не ѝ беше равен.

Обичайно безгрижното изражение на Емет сега беше изкривено от разочарование. Той прокара огромната си ръка през абаносовочерните си къдрици и започна да усуква косата в юмука си. Продължаваше да се ядосва заради мача по борба с Джаспър, който бе загубил нощес. Щеше да се нуждае от цялото си и без това ограничено търпение, за да издържи до края на учебния ден и да организира реванш. Никога не се чувствах като натрапник, когато слушах мислите на Емет, защото никога не му бе хрумвало нищо, което не би изрекъл на глас или не би осъществил в действителност. Може би

изпитвах вина само когато четях мислите на другите, защото знаех, че в съзнанието им има неща, които не биха искали да узнавам. Ако умът на Розали беше застоял басейн, то този на Емет беше езеро без сенки, с прозрачна като стъкло вода.

А Джаспър... страдаше. Потиснах въздишката си.

Едуард. Алис извика името ми в главата си и веднага привлече вниманието ми. Беше същото, като да го изрече на глас. Радвах се, че през последните няколко десетилетия името ми беше загубило популярността си, защото в миналото беше досадно – всеки път, когато някой си помислеше за който и да било Едуард, главата ми автоматично се обръщаше.

Сега главата ми не се обърна. С Алис бяхме задобрили в тези лични разговори. Рядко се случваше някой да ни хване. Не откъсвах очи от пукнатините в мазилката.

Как е той? – попита ме тя.

Намръщих се, само лека извивка в линията на устата ми. Нищо, което да привлече вниманието на останалите. Със същия успех можех да се мръщя и от скука.

Джаспър стоеше застинал твърде дълго. Не се придържаше към особеностите на човешкото поведение както всички нас, симулиращи някакви движения, за да не се открояваме. Емет например си подръпваше косата, Розали кръстосваше крака – първо на едната страна, после на другата, Алис потропваше с пръстите на краката си по линолеума, а аз местех глава и се взирах в различни шарки по стената. Джаспър изглеждаше парализиран, все едно е гълтнал бастун – дори медната му коса сякаш не реагираше на струите въздух от отдушниците.

Вътрешният глас на Алис вече звучеше тревожно и видях в ума ѝ, че наблюдава Джаспър с периферното си зрение. *Има ли опасност?* Тя се взря напред, в непосредственото бъдеще, плъзгайки се през монотонни видения в търсене на причината за моето смръщване. Дори докато го правеше, не забрави да подпъхне мъничкия си юмрук под острата си брадичка и да не спира да мига. Тя отметна от очите си кичур от късата си, стър-

чаща черна коса.

Обърнах бавно глава наляво, все едно гледах тухлите на стената, въздъхнах и след това се завъртях надясно, обратно към пукнатините на тавана. Другите щяха да си помислят, че се правя на човек. Само Алис знаеше, че поклащам глава.

Тя се отпусна. *Предупреди ме, ако стане твърде зле.*

Насочих само очите си към тавана и после пак ги сведох.

Благодаря ти.

Радвах се, че не можех да ѝ отговоря на глас. Какво да кажа? *За мен беше удоволствие?* Изобщо не беше така. Не ми допаднаше да се настройвам на вълната на вътрешните борби на Джаспър. Наистина ли беше необходимо да се експериментира по този начин? Няма ли да е по-безопасно просто да признае, че никога няма да може да се справи с жаждата си, както ние успяхме, без да прекрочваме границите? Защо да дърпаме дявола за опашката?

Бяха изминали две седмици от последния ни лов. За останалите от нас това не беше изключително труден период. От време на време ни причиняваше неудобство – ако някой човек вървеше твърде близо, ако вятърът духнеше от грешната посока. Но човешките същества рядко вървяха твърде близо. Инстинктите им подсказваха това, което съзнателните им умове никога не биха разбрали: ние представлявахме опасност, която трябва да се избягва.

Точно сега Джаспър беше много опасен.

Не се случваше често, но от време на време невежеството на хората около нас ме поразяваше. Всички толкова бяхме свикнали с него и винаги го очаквахме, но понякога беше в пъти по-очевидно от обикновено. Никой от тях не ни забелязваше, както се бяхме отпуснали на очуканата маса в стола, макар че, ако на местата ни се бяха разположили тигри, далеч нямаше да са така смъртоносни. Единственото, което хората виждаха, бяха петима странно изглеждащи души, приличащи достатъчно на хора, че да минат за такива. Трудно беше

да си представим, че е възможно да се оцелее със сетива, при-
тъпени до такава невероятна степен.

В този момент едно дребно момиче спря до ръба на най-
близката до нас маса, за да поговори с приятел. Отметна
късата си пясъчноруса коса и прокара пръсти през нея. Кли-
матиците издухаха миризмата ѝ в нашата посока. Бях свик-
нал с начина, по който въпросният аромат ме караше да чувст-
вам – сухата болка в гърлото, кухия копнеж в стомаха ми, авто-
матичното стягане на мускулите ми, прекомерния приток на
отрова в устата ми.

Всичко това беше напълно нормално и обикновено го пре-
небрегнах с лекота. Точно сега обаче беше по-трудно, понеже
реакциите бяха по-силни, дори удвоени, докато наблюдавах
Джаспър.

Джаспър оставяше въображението си да се развихри.
Представяше си сцената – представяше си как се изправя от
мястото си до Алис, насочва се към дребното момиче и застава
до него. Как свежда глава и се приближава, сякаш възнамерява
да прошепне нещо в ухото ѝ, и докосва с устни извивката на
шията ѝ. Представя си какъв ще е вкусът на горещия поток на
пулса ѝ под слабата преграда на кожата ѝ...

Ритнах стола му.

Той срещна погледа ми и в черните му очи за секунда про-
блясна гняв, но след това ги насочи надолу. Чух бушуващия в
главата му срам и бунт.

– Извинете – промърмори Джаспър.

Вдигнах рамене.

– Нямахте да направиш нищо – промълви Алис, за да го
утеши в унижението му. – Видях го.

Потиснах гримасата, която щеше да издаде лъжата ѝ. Два-
мата с Алис трябваше да се държим заедно. Не беше лесно да
си странен сред поначало странни същества. Пазехме взаимно
тайните си.

– Помага малко, ако мислиш за тях като за хора – пред-

ложи Алис, а високият ѝ, мелодичен глас препускаше твърде бързо, че да бъде разбран от човешките уши, ако някое се окажеше достатъчно близо, за да го чуе. – Казва се Уитни. Има сестричка, още бебе, която обожава. Спомняш ли си, че майка ѝ беше поканила Есме на онова градинско парти?

– Знам коя е – отсече Джаспър. Обърна се и втренчи поглед в един от малките прозорци, разположени точно под корнизите, опасващи дългото помещение. Тонът му сложи край на разговора.

Тази вечер Джаспър трябваше да ловува. Беше нелепо да рискува по този начин в опит да подложи силата си на изпитание и да тренира своята издръжливост. Джаспър просто трябваше да приеме ограниченията, които му бяха наложени, и да съобразява действията си с тях.

Алис въздъхна безмълвно, изправи се, вземайки подноса си с храна – настоящия ѝ реквизит, и остави Джаспър сам. Знаеше кога му е втръснало от насърчаването ѝ. Въпреки че Розали и Емет бяха по-невъздържани относно връзката си, Алис и Джаспър познаваха взаимно нуждите си така, все едно бяха техните собствени. Сякаш и те можеха да четат мисли – но само един на друг.

Едуард.

Условен рефлекс. Обърнах се, щом чух да произнасят името ми, макар то всъщност да не бе изречено на глас, а само мислено.

Погледът ми се спря за миг на чифт големи, шоколадово-кафяви човешки очи върху бледо, сърцевидно лице. Познавах това лице, въпреки че до този момент не го бях виждал. Днес тя занимаваше ума на всички човешки същества. Новата ученичка Изабела Суон. Дъщерята на началника на градската полиция, дошла да живее тук заради промяна в попечителството. Бела. Бе поправяла всички, решили да използват пълното ѝ име.

Погледнах отегчено встрани. Отне ми секунда, за да раз-

бера, че не в нейните мисли се е появило името ми.

Разбира се, че вече си пада по всички Кълън – чух продължението на първата мисъл.

Сега разпознах „гласа“.

Джесика Станли. Отдавна не ми беше досаждала с вътрешното си бърборене. Какво облекчение беше настъпило, когато бе превъзмогнала неуместната си мания. Преди беше почти невъзможно да избягам от постоянните ѝ, нелепи мечти. Тогава ми се искаше да можех да ѝ обясня *точно* какво би се случило, ако устните ми и зъбите зад тях се доближиха до която и да е част от нейното тяло. Това щеше да сложи край на досадните ѝ фантазии. Мисълта за реакцията ѝ едва не ме накара да се усмихна.

Нищо няма да излезе – продължи Джесика. – Тя дори не е красива. Не знам защо Ерик я зяпа толкова много... или пък Майк.

Тя потрепна мислено при споменаването на последния. Новият обект, обсебил тотално ума ѝ – радващият се на широка популярност Майк Нютън, беше в абсолютно неведение за съществуването ѝ. Очевидно обаче не беше толкова неосъзнат по отношение на новото момиче. Още едно дете, протягащо ръка, за да докосне лъскавия предмет. Мислите на Джесика се озлобяваха заради този факт, въпреки че се държеше привидно сърдечно с новодошлата, докато ѝ обясняваше всичко, което се знаеше за моето семейство. Новата ученичка сигурно бе попитала за нас.

Днес всички гледат и мен – помисли си самодоволно Джесика. – Не извадих ли късмет, че по програма с Бела имаме два часа заедно? Обзалагам се, че Майк ще иска да ме попита за нея...

Опитах се да блокирам глупавото ѝ бърборене в главата си, преди незначителните, тривиални дреболии да ме побъркат.

– Джесика Станли осведомява новото момиче Суон за цялото мръсно белъо на клана Кълън – измърморих на Емет,

за да се разсея.

Той се засмя под нос.

Надявам се да ни е представила пикантно – помисли си той.

– Всъщност ѝ липсва въображение. Само най-елементарен намек за скандал. Нито грам ужаси. Малко съм разочарован.

А новото момиче? И то ли е разочаровано от клюките?

Ослушах се, за да чуя какво мисли въпросното ново момиче – Бела, за историята на Джесика. Какво вижда, когато гледа странното семейство с бледа кожа, което всички ученици избягваха?

Моя отговорност беше да разбера реакцията ѝ. Аз действвах като съгледвач – поради липса на по-добро определение – на семейството ми. За да ни защита. Ако нечии подозрения нараснеха, можех да предупредя останалите членове на семейството в аванс и да ни осигуря лесно оттегляне. Случваше се от време на време – някое човешко същество с поразвинтено въображение съзираше в нас герои от книга или филм. Обикновено бъркаха, но беше по-добре да се преместим на ново място, отколкото да рискуваме по-внимателно вглеждане. Рядко, изключително рядко нечии предположения се оказваха верни. Не давахме шанс на хората да проверят хипотезата си. Направо изчезвахме, за да се превърнем просто в плашещ спомен.

Не се беше случвало от десетилетия.

Не успях да чуя нищо, въпреки че слушах близо до мястото, където продължаваше да се лее повърхностният вътрешен монолог на Джесика. Сякаш никой не седеше до нея. Колко странно. Да не би момичето да се беше преместило? Не ми се струваше много вероятно, тъй като Джесика продължаваше да ѝ приказва. Вдигнах поглед, обзет от безпокойство. По принцип не ми се налагаше да подлагам на проверка допълнителния си „слух“.

Погледът ми отново се прикова в тези големи, кафяви очи.

Тя седеше точно където беше и преди и се взираше в нас – предположих, че постъпката ѝ е съвсем естествена, тъй като Джесика продължаваше да я отрупва с местните клюки за семейство Кълън.

Да мисли за нас, също би било естествено.

Но не чувах шепот.

Топла, привлекателна руменина покри бузите ѝ, когато сведе поглед, за да прикрие смущаващия гаф – да те хванат, докато се взираш в непознат. Добре че Джаспър продължаваше да се взира през прозореца. Не исках да си представям как щеше да се отрази на самоконтрола му това небрежно насищане с прясна кръв.

Емоциите бяха изписани на лицето ѝ като думи върху бял лист: изненада, докато несъзнателно попиваше знаците за едва доловимите разлики между нейния и моя вид; любопитство, докато слушаше брътвежите на Джесика, и още нещо... Очарование? Не се случваше за първи път. За тях, нашата желана плячка, ние бяхме красиви. А накрая, разбира се, и смущение.

И все пак, въпреки че мислите ѝ се четяха така кристално ясно в странните ѝ очи – странни заради дълбочината, която излъчваха, чувах единствено тишина от мястото, където седеше. Просто... тишина.

За миг усетих безпокойство.

Никога не се бях сблъсквал с подобна ситуация. Да не би да ми имаше нещо? Чувствах се по абсолютно същия начин, както винаги. Притеснен, продължих да ги слушам по-внимателно.

Всички гласове, които бях блокирал, изведнъж закрещяха в главата ми.

... чудя се каква музика харесва... може да ѝ спомена за новия ми компактдиск... – мислеше Майк Нютън, който седеше през две маси и чиито очи не се откъсваха от Бела Суон.

Вижте го как я зяпа. Не му ли стига, че половината момичета в училище само чакат да им даде знак... Мислите на Ерик

Йорки също бяха хапливи и се въртяха около момичето.

... ама че отвратително. Човек би си рекъл, че е известна или нещо от рода... Дори Едуард Кълън не откъсва поглед от нея...

Лорън Малори беше толкова ревнива, че лицето ѝ би трябвало да е тъмnoneфритово на цвят. *И Джесика да парадира така с новата си най-добра приятелка. Голям майтап...* Мислите на момичето продължаваха да бълват сярна киселина.

... Обзалагам се, че всички вече са я питали това. Но ми се иска да поговоря с нея. Какво би било по-оригинално? – чудеше се Ашли Даулинг.

... може би ще е в часа ми по испански... – надяваше се Джун Ричардсън.

... толкова много за учене тази вечер! Тригонометрия, а и тестът по английски. Надявам се майка ми... Анджела Уебър, тихо момиче, чиито мисли бяха необичайно мили, вероятно беше единственият човек на масата, който не беше обсебен от тази Бела.

Можех да чуя всеки един от тях, да чуя всяка незначителна дреболия, която си мислеха, докато минаваше през главата им. Но абсолютно нищо от новата ученичка с измамно прямиите очи.

Разбира се, можех да чуя думите на момичето, докато говореше с Джесика. Не беше нужно да чета мисли, за да доловя нейния нисък, ясен глас в далечния край на дългата стая.

– Кое е момчето с червеникавокафявата коса? – чух я да пита, поглеждайки крадешком към мен само за да извърне рязко очи, щом забеляза, че все още се взирам в нея.

Ако разполагах с време да се надявам, че да чуя звука на гласа ѝ, ще ми помогне да определя тона на мислите ѝ, щях моментално да се разочаровам. Обикновено мислите на хората ги спожодаха с тоналността, присъща на гласовете им. Но този тих, срамежлив глас беше непознат – бях сигурен, че няма нищо общо със стотиците мисли, прехвърчащи из стаята. Съвършено нов глас.

О, късмет, глупачке! – помисли се Джесика, преди да отговори на въпроса на момичето.

– Едуард. Страшно е готин, нали виждаш, но не си губи времето. Той не излиза с никого. Явно никое от момичетата тук не е достатъчно хубаво за него – изсумтя тихо тя.

Извърнах глава, за да скрия усмивката си. Джесика и съучениците ѝ нямаха представа какви щастливци са, че не намирам никого от тях за особено привлекателен.

Почувствах странен импулс отвъд мимолетната шега, но не успях да го разгадая напълно. Беше свързан със злостния край на мислите на Джесика, за които новото момиче дори не подозираше... Изпитах неочакван порив да застана между тях, за да предпазя Бела Суон от тъмните механизми в ума на Джесика. Какво необичайно усещане. В опит да открия подбудите зад този импулс, аз разгледах още веднъж момичето, но този път през погледа на Джесика. Втрещването ми в новодошлата беше привлякло твърде много внимание.

Може би беше просто някакъв отдавна погребан закрилнически инстинкт – силният в защита на слабите. Поради някаква причина това момиче изглеждаше по-крехко от новите си съученици. Кожата ѝ беше толкова прозрачна – трудно ми беше да повярвам, че ще ѝ предложи особена защита от външния свят. Виждах отмерения пулс на кръвта във вените ѝ под светлата, бледа мембрана... Но не биваше да се вторачвам в това. Справях се добре с живота, който си бях избрал, но бях също толкова жаден, колкото Джаспър, и нямаше смисъл да предизвиквам изкушението.

Между веждите ѝ имаше едва забележима бръчица, за чието съществуване тя вероятно не подозираше.

Беше изключително дразнещо! Лесно се забелязваше, че изобщо не ѝ беше приятно да седи там, да разговаря с непознати, да бъде център на внимание. Усещах нейната стеснителност от начина, по който леко прегърбваше на пръв поглед крехките си рамене, сякаш всеки момент очакваше да бъде

отблъсната. При все това можех единствено да виждам, да усещам, да си представям. От съвсем обикновеното човешко момиче не идваше нищо друго освен мълчание. Не чувах нищо. Защо?

– Ще тръгваме ли? – измърмори Розали и прекъсна съсредоточаването ми.

Откъснах ума си от момичето с чувство на облекчение. Не исках да продължавам и да се провалям – провалът беше рядко явление за мен, дори по-нервиращо, отколкото необичайно. Не исках интересът ми към скритите ѝ мисли да се задълбочава само защото бяха скрити. Без съмнение, когато ги разгадаех, а *със сигурност щях* да намеря начин да го направя, те щяха да са също толкова дребнави и тривиални, колкото на всяко друго човешко същество. Едва ли си струваха усилията, които щях да вложа, за да стигна до тях.

– Е, новата вече страхува ли се от нас? – попита Емет, който все още чакаше моя отговор на предишния си въпрос.

Свих рамене. Не го вълнуваше достатъчно, че да настоява за повече информация.

Станахме от масата и излязохме от стола.

Емет, Розали и Джаспър се преструваха, че са ученици в дванайсети клас, и потеглиха за часовете си. Аз играех ролята на по-млад от тях. Тръгнах за часа си по биология за напреднали, като настроих ума си за очакваната досада. Беше малко вероятно господин Банър, чийто интелект едва ли надхвърляше средното ниво, да успее да изненада с лекциите си някого, притежаващ две медицински степени.

В класната стая се настаних на стола си и оставих учебниците – реквизит, разбира се, те не съдържаха нищо, което вече да не знаех, – да се разпилеят по масата. Аз бях единственият ученик, който разполагаше с маса само за себе си. Човешките същества не бяха достатъчно умни, за да *осъзнаят*, че се страхуват от мен, но вродените им инстинкти за оцеляване бяха достатъчно силни, че да ги държат настрана.

Стаята постепенно се напълни, докато учениците се нижеха от обяд. Облегнах се на стола и зачаках да мине времето. Отново си пожелах да мога да спя.

Тъй като си мислех за новото момиче, когато Анджела Уебър влезе заедно с нея, името ѝ нахлу в главата ми и привлече вниманието ми.

Бела изглежда срамежлива като мен. Обзалагам се, че днес ще ѝ е наистина трудно. Така ми се иска да кажа нещо... но вероятно ще прозвучи глупаво.

О, да! – помисли си Майк Нютън и се обърна в стола си, за да наблюдава влизането на момичетата.

Въпреки това от мястото, където стоеше Бела Суон, не идваше нищо. Пространството, откъдето нейните мисли трябваше да ме дразнят и изнервят, беше празно.

Ами ако *всичко* изчезнеше? Ако това беше просто първият симптом на някакво влошаване на умствените ми способности?

Често съм си пожелавал да съм в състояние да избегна какофонията от чужди мисли и гласове. Да съм нормален – доколкото беше възможно в моя случай. Сега обаче се ужасих само при мисълта за това. Кой щях да бъда без умението си? Никога не бях чувал за нещо подобно. Трябваше да проверя дали Карлайл разполага с информация по въпроса.

Момичето пое по централната пътека и се насочи към учителското бюро. Клетата – мястото до мен беше единственото свободно. Автоматично разчистих онова, което щеше да бъде нейната страна на масата, и избутах учебниците си на купчина. Съмнявах се, че ще се чувства много удобно там. Срокът се очертаваше дълъг за нея – поне часовете по биология. При положение че щях седя до нея, може би все пак щях да разкрия къде крие мислите си... не че преди съм се нуждаел от непосредствена близост. Не че щях да открия нещо, което си заслужаваше да слушам.

Бела Суон навлезе в струята нагрят въздух, която вентила-

ционната система духаше към мен.

Мирисът, който излъчваше, ме удари като стенобойна машина, като експлодираща граната. Нямаше достатъчно яростен образ, който да обрисова силата на случилото се с мен в онзи момент.

Мигновено бях преобразен. По нищо не се доближавах до човека, който някога бях. Не остана и следа от парченцата човечност, с които бях успял да забуля истинското си аз през годините.

Аз бях хищник. Тя – моята плячка. В целия свят не съществуваше нищо друго освен тази проста истина.

Нямаше стая, пълна със свидетели – в съзнанието ми те вече представляваха съпътстващи щети. Загадката за мислите ѝ беше забравена. Нейните мисли не означаваха нищо, защото не след дълго тя вече нямаше да ги мисли.

Бях вампир, а тя притежаваше най-сладката кръв, която бях подувал от поне осемдесет години насам.

Не съм си и въобразявал, че може да съществува подобен аромат. Ако знаех, че е така, много отдавна щях да се впусна в търсенето му. Щях да пребродя планетата, за да я открия. Можех дори да си представя какво ще е вкусът ѝ...

Жаждата изгори гърлото ми като огън. Имах чувството, че устата ми е изпепелена и пресъхнала, а свежият приток на отрова изобщо не помогна на усещането да се разсее. Стомахът ми се свиваше от глад, ехо на обзелата ме жажда. Мускулите ми бяха напрегнати като навита до краен предел пружина.

А не бе изминала и секунда. Кракът ѝ продължаваше да е напред същата стъпка, която бе раздвижила обгърналия я въздух в моя посока.

Когато кракът ѝ докосна земята, очите ѝ се плъзнаха към мен – движение, което тя се надяваше да остане незабелязано. Погледът ѝ срещна моя и съзрях собственото си отражение в нейния.

Шокът от лицето, което видях там, спаси живота ѝ за няколко трудни мига.

Тя изобщо не ме улесни. След като възприе изражението на лицето ми, кръвта отново нахлу в страните ѝ и придаде на кожата ѝ най-изкусителния цвят, който някога съм виждал. Ароматът обви мозъка ми като гъста мъгла. Едва успях да мисля през нея. Инстинктите ми бушуваха, съпротивляваха се на контрола, непоследователни и противоречиви.

Тя забърза крачка, сякаш разбираше необходимостта да избяга. Бързината ѝ я правеше непохватна – спъна се и политна напред, удрайки се в седалото пред мен момиче. Уязвима, слаба. Дори повече от характерното за един човек.

Опитах се да се съсредоточа върху лицето, което бях видял в очите ѝ – лице, което ми беше познато до отвращение. Лицето на чудовището в мен, лице, което вече десетилетия надвивах с огромни усилия и безкомпромисна дисциплина. Колко лесно изскочи на повърхността сега!

Ароматът отново се завихри около мен, разпръсна мислите ми и почти ме изтласка от мястото ми.

Не.

Ръката ми стисна долния ръб на масата, докато се мъчех да се задържа на стола си. Дървото се оказа твърде слабо, че да понесе изпитанието. Счупих подпората и когато измъкнах шепата си отдолу, тя беше пълна с натрошени трески, а формата на пръстите ми беше издълбана в останалата част от дървото.

Унищожи доказателствата. Това беше основно правило. Бързо стрих на прах ръбовете на отбелязаното с върховете на пръстите ми, без да оставя нищичко освен неравна дупка и купчина стружки на пода, която разпилях с крак.

Унищожи доказателствата. Съпътстващи щети...

Знаех какво предстоеше да се случи. Момичето трябваше да седне до мен и аз трябваше да го убия.

Невинните свидетели в класната стая, осемнайсет деца и

един възрастен, не биваше да си тръгват, след като са видели това, което скоро щяха да видят.

Потръпнах при мисълта какво трябваше да направя. Дори в най-лошите си дни никога не бях извършвал подобно зверство. Никога не бях убивал невинни. А сега планирах да избия двајсетима наведнъж.

Лицето на чудовището в отражението ми се подигра.

Дори и след като частица от мен изтръпна при мисълта за това, друга част планираше хладнокръвно предстоящите си действия.

Ако най-напред убиех момичето, щях да разполагам само с петнайсет или двајсет секунди с нея, преди човеците в стаята да реагират. Може би малко повече, ако в първия момент не успеях да осъзнаят какво правя. Тя нямаше да има време да изкрещи или да изпита болка, нямаше да я убия жестоко. Толкова бях в състояние да дам на тази непозната с ужасяващо привлекателната ѝ кръв.

Тогава обаче щеше да се наложи да им попреча да се измъкнат. Не биваше да се тревожа за прозорците, понеже се намираха твърде високо и не бяха достатъчно, за да осигурят път за бягство на когото да било. Оставаше само вратата – ако запречех този изход, щяха да се окажат в капан.

Щеше да стане по-бавно и по-трудно, ако се помъчех да поваля всички, след като са изпаднали в паника и се лутат хаотично. Нямаше да е невъзможно, но щеше да е много шумно. Да не говорим за писъците. Някой щеше да чуе... и щях да се окажа принуден да погубя още повече невинни в този мрачен час.

И кръвта ѝ щеше да изстине, докато убивах останалите.

Ароматът ме наказваше, като ме стискаше за гърлото със суха, пареща болка...

Така че... първо свидетелите.

Нахвърлих плана в главата си. Намирах се в средата на стаята, на последния ред. Най-напред щях да се насоча надясно.

Прецених, че ще мога да захая четири или пет гърла в секунда. Нямах да настане суматоха. Дясната страна щеше да извади късмет, понеже хората там нямах да видят, че ги връхлитам. Минаването отпред и придвижването надолу по лявата страна щеше да ми отнеме най-много пет секунди, за да сложа край на всеки един живот в тази стая.

Достатъчно дълго, за да може Бела Суон да види какво, накратко, предстои да ѝ се случи. Достатъчно дълго, за да изпита страх. Може би достатъчно дълго, за да изпищи, ако шокът не я накараше да замръзне на място. Един слаб писък, който едва ли щеше да успее да призове някого.

Поех си дълбоко дъх и миризмата ѝ ме обхвана като пожар, препускаше по пресъхналите ми вени и изгаряше гърдите ми, за да погълне всеки по-добросъвестен импулс, на който бях способен.

Тя тъкмо се обръщаше. След няколко секунди щеше да седне само на сантиметри от мен.

Чудовището в главата ми ликуваше.

Някой тръшна папка вляво от мен. Не вдигнах поглед, за да видя кой от обречените човеци го беше направил, но движението запрати в лицето ми повей обикновен въздух без никаква аромат.

Можех да мисля трезво само за секунда. В този кратък, скъпоценен миг видях две лица, едно до друго, в главата си.

Едното беше моето, или по-скоро някога бе било: червеноокото чудовище, което беше убило толкова много хора, че бях спрял да ги броя. Оправдани, справедливи убийства. Бях убиец на убийци, убиец на други, не толкова силни чудовища. Бях признал пред себе си, че е божествен комплекс – да решавам кой е заслужил смъртна присъда. Беше компромис с мен самия. Хранех се с човешка кръв, но само най-общо погледнато. Жертвите ми, предвид разнообразните им мрачни забавления, едва ли можеха да бъдат определени като човешки същества повече от мен.

Другото лице принадлежеше на Карлайл.

Никаква прилика между двете. Те бяха ярък ден и най-черна нощ.

Нямаше причина да съществува прилика. Карлайл не ми беше баща в традиционния, биологичен смисъл на тази дума. Не споделяхме общи физически черти. Сходството в цвета на кожата ни беше вследствие на това, което представлявахме – всеки вампир притежаваше бледността на труп. Приликата в цвета на очите ни беше съвсем друг въпрос – отражение на взаимен избор.

И въпреки че нямаше основание за прилика, аз си представях как през последните седемдесет и няколко години лицето ми е започнало да се превръща до известна степен в огледален образ на неговото, понеже бях приел неговия избор като свой и следвах стъпките му. Моите черти си оставаха същите, но ми се струваше, че част от мъдростта му се беше отпечатала върху изражението ми, че частица от състраданието му можеше да се проследи в очертаванията на устата ми, а намек за търпението му – да се види по челото ми.

Всички тези малки подобрения биваха погълнати от лицето на чудовището. Съвсем скоро в мен нямаше да остане нищо, което да отразява годините, прекарани с моя създател, наставник, баща във всеки един съществен смисъл на думата. Очите ми щяха да блестят в червено като на дявол, всяка прилика щеше да бъде загубена завинаги.

В съзнанието ми милите очи на Карлайл не ме съдеха. Бях сигурен, че ще ми прости тази ужасна постъпка. Защото той ме обичаше. Защото мислеше, че съм по-добър, отколкото бях в действителност.

Бела Суон седна на стола до мен, движенията ѝ бяха сковани и непохватни, без съмнение от страх, а ароматът на кръвта ѝ разцъфтя около мен и ме обгърна като неизбежен облак.

Предстоеше да докажа на баща ми, че греша в преценката си за мен. Страданието от този факт ми причиняваше физи-

ческа болка почти колкото огъня в гърлото ми.

Отдръпнах се от нея с погнуса – отвратен от чудовищната жажда да я докопам.

Защо трябваше да идва тук? Защо въобще трябваше да *съществува*? Защо трябваше да разрушава малкото спокойствие, което бях намерил в този мой неживот? Защо това досадно човешко същество изобщо се беше родило? Тя щеше да ме унищожи.

Извърнах лице от нея с неочаквано ожесточение и през мен премина някаква ирационална ненавист.

Не исках да бъда чудовището! Не исках да убивам цяла стая, пълна с невинни деца! Не исках да губя всичко, което бях постигнал през целия си живот на жертви и отричане!

Отказвах да бъда.

Тя не можеше да ме накара.

Проблемът беше миризмата ѝ, ужасно изкусителният аромат на кръвта ѝ. Само ако имаше някакъв начин да устоя... трябваше ми един-единствен полъх на чист въздух, който да прочисти главата ми.

Бела Суон тръсна дългата си, гъста махагонова коса към мен.

Луда ли беше?

Не, нямаше и следа от спасителен полъх. Но пък не беше и нужно да *дишам*.

Прекъснах въздушния поток, навлизащ в белите ми дробове. Облекчението беше мигновено, макар и непълно. Все още пазех спомена за мириса в главата си и усещах какъв би бил вкусът ѝ по езика ми. Нямаше да съм в състояние да устоявам дълго дори на това.

Всеки живот в тази стая се намираше в опасност, докато двамата бяхме заедно в нея. Трябваше да избягам. *Исках* да избягам, да се махна от нейната *топлина* до мен и унищожителната болка от изгарянето, но не бях на сто процента сигурен, че ако отключва мускулите си дори само за да се изправа,

няма да се нахвърля и да извърша кръвопролитие, което вече бях планирал.

Навярно все пак можех да устоя един час. Щеше ли един час да е достатъчен, за да си върна контрола върху движението, без да нанесе удар? Съмнявах се, но след това си наложих да го сторя. Щях да *се погрижа* да е достатъчен. Време, колкото да изляза от тази стая, пълна с жертви. Жертви, които вероятно изобщо не трябваше да *са* жертви. Ако можех да издържа един кратък час.

Усещането да не дишам ми причиняваше доста неудобство. Тялото ми не се нуждаеше от кислород, но това противоречеше на инстинктите ми. При стрес разчитах на обонянието си повече, отколкото на останалите си сетива. Именно обонянието ме водеше по време на лов, то първо ме предупреждаваше в случай на опасност. Не ми се случваше често да срещна нещо опасно като мен самия, но при моя вид чувството за самосъхранение беше също толкова силно, колкото и при обикновения човек.

Неудобно, но подлежащо на контрол. По-поносимо от това да вдисвам *нейния* мирис и да не позволявам на зъбите ми да потънат в тази нежна, тънка, прозрачна кожа, докато стигнат до горещата, мокра, пулсираща...

Час! Само един час. Не трябваше да мисля нито за аромата, нито за вкуса.

Мълчаливото момиче се беше привело напред, косата ѝ се стелеше върху тетрадата ѝ и продължаваше да стои като преграда помежду ни. Не можех да видя лицето ѝ, за да се опитам да разчета емоциите в ясните ѝ, дълбоки очи. Дали не се опитваше да скрие очите си от мен? От страх? Свенливост? За да опази тайните си?

Предишното ми раздражение, предизвикано от беззвучните ѝ мисли, вече отслабваше и бледнееше в сравнение с нуждата и... омразата, които ме владееха сега. Защото мразех крехкото момиче до себе си, мразех го с целия плам, с който

се бях вкопчил в предишното си съществуване, в любовта към семейството ми, в мечтите ми да съм нещо по-добро от това, което представлявах в момента. Чувството на омраза към момичето, към начина, по който ме караше да се чувствам, малко ми помогна. Да, раздразнението, което изпитах в началото, вече не беше така силно, но то също помогна леко. Улавях се за всяка мисъл, която ме разсейваше от представата каква би била на *вкус*...

Омраза и раздразнение. Нетърпение. Нямах ли този час най-сетне да свърши?

А когато часът приключеше... тя щеше да излезе от стаята. И какво щях да направя тогава?

Ако можех да контролирам чудовището в себе си, да го накарам да приеме, че отлагането ще си струва... Бих могъл да ѝ се представя. *Здравей, аз съм Едуард Кълън. Мога ли да те изпратя до кабинета за следващия ти час?*

Тя щеше да се съгласи. Така щеше да е учтиво. Дори вече да изпитваше страх от мен – а бях сигурен, че е така, – тя щеше да се придържа към установената практика и щяхме да отидем заедно до кабинета за следващия предмет от програмата ѝ. Нямах да е трудно да я поведя в грешната посока. Част от гората се протягаше като пръст и докосваше далечния ъгъл на паркинга. Можех да ѝ кажа, че съм забравил някакъв учебник в колата си...

Дали някой щеше да забележи, че аз съм бил последният, с когото са я видели? Както обикновено валеше. Два тъмни дъждобрана, насочили се в грешната посока, едва ли щяха да предизвикат твърде голям интерес или да разкрият самоличността ми.

Освен това не бях единственият ученик, който долавяше присъствието ѝ днес, макар че никой не го усещаше така остро като мен. Майк Нютън в частност беше в течение на всяко изместване на тежестта ѝ, докато тя се въртеше в стола си – беше ѝ неприятно да е толкова близо до мен – точно както би

му било на всеки, точно както бях очаквал, преди миризмата ѝ да унищожи всичките ми добри намерения. Майк Нютън щеше да забележи, ако тя напуснеше класната стая с мен.

Ако можех да издържа един час, щях ли да съм в състояние да издържа два?

Потрепнах от изгарящата болка.

Тя щеше да се прибере в празния си дом. Началникът на полицията Суон работеше по осем часа на ден. Познавах къщата му, както познавах всяка къща в този малък град. Тя беше сгъшена в непосредствена близост до гъста гора и наоколо нямаше съседи. Дори и да разполагаше с време да изкрещи, а тя нямаше да има такова, кой щеше да я чуе? Никой.

Това би бил разумният начин да се справя със ситуацията. Бях издържал повече от седем десетилетия без човешка кръв. Затаях ли дъх, можех да издържа два часа. А когато останеше сама, никой друг нямаше да пострада. *И нямаше да има никаква причина да прищипвам преживяването* – съгласи се чудовището в главата ми.

Беше чиста проба софизъм да си въобразявам, че като спася присъстващите в стаята деветнайсет души с цената на усилие и търпение, нямаше да бъда чак такова чудовище, когато убиех това невинно момиче.

Въпреки че я мразех, бях абсолютно наясно, че омразата ми е несправедлива. Знаех, че в действителност мразех самия себе си. А щях да мразя и двама ни много повече, когато тя умре.

Издържах целия час по този начин – представяйки си най-добрите начини да я убия. Опитах се да избегна въображаемата картина на действителния *акт*. Щеше да ми дойде прекалено. Ето защо се ограничих с изготвянето на стратегия и нищо повече.

Само веднъж, към самия край на часа, тя погледна към мен през стелещата се стена на косата си. Усещах как неоправданата ненавист ме изгаря отвътре, когато срещнах погледа ѝ, когато видях отражението ѝ в изплашените ѝ очи. Кръв обагри стра-

ните ѝ, преди да успее отново да се скрие зад косата си, и това почти ме довърши.

Тогава чухме звънца. И ние – какво клише само – бяхме спасени. Тя – от смъртта. Аз, макар и за кратко – от кошмарното създание, което ме плашеше и отвращаваше.

Сега трябваше да се раздвижа.

Независимо че вложих цялата си концентрация в най-простите движения, не бях в състояние да вървя толкова бавно, колкото трябваше, и просто изскочих от стаята. Ако някой ме наблюдаваше отстрани, можеше да заподозре, че в излизането ми има нещо нередно. Никой обаче не ми обръщаше внимание – всички мисли продължаваха да се въртят около момичето, осъдено да умре след малко повече от час.

Скрих се в колата си.

Не ми харесваше да мисля, че съм от онези, които са принудени да се крият. Колко страхливо прозвуча. Ала не ми бяха останали достатъчно воля и дисциплина, за да понеса да съм около хора. Съсредоточаването на такава голяма част от усилията ми в това да не убия *една* от тях, изсмука силите и увереността ми, че ще устоя на другите. Каква загуба би било. Ако чудовището в мен бе обречено да надделее, можех поне да се постарая да си заслужи победата.

Пуснах си един компактдиск, който обикновено ме успокояваше, но точно сега не помогна особено. Не, най-много помогна хладният, влажен въздух, който плавно навлизахше през отворените прозорци на колата ми заедно с лекия дъждец. Макар че си спомнях кристално ясно аромата на кръвта на Бела Суон, вдишването на чистия въздух беше като да измия инфекцията от вътрешността на тялото си.

Вече разсъждавах трезво. Можех отново да преценя ситуацията. И отново да окажа съпротива. Можех да се преборя с това, което не исках да бъда.

Не беше необходимо да отивам в дома ѝ. Не трябваше да я убивам. Очевидно бях рационално, мислещо същество и имам

избор. Винаги имаше избор.

Не така се чувствах в класната стая... но сега се намирах далеч от нея.

Нямаше нужда да разочаровам баща си. Не се налагаше да причинявам на майка ми стрес, притеснение... болка. Да, това щеше да нарани майката, която ме бе осиновила. А тя беше толкова мила, толкова нежна и любяща. Да причиня болка на някой като Есме, наистина щеше да е непростимо.

Може би, ако избягвах това момиче много, много внимателно, нямаше да е нужно животът ми да се променя. Вече го бях подредил така, както ми харесваше. Защо да позволявам на една вбесяваща и апетитна никаквица да го съсипе?

Каква ирония, че изпитвах желание да защита това човешко момиче от жалката, безобидна заплаха, каквато представляваха злонамерените мисли на Джесика Станли. аз бях последният, който щеше да се изяви като закрильник на Изабела Суон. Тя щеше да се нуждае от най-голяма закрила именно срещу мен.

Къде беше Алис? Изведнъж се зачудих. Дали не ме беше видяла да убивам момичето Суон по най-различни начини? Защо не ми се беше притекла на помощ – да ме спре или да ми съдейства в разчистването на местопрестъплението, което и да е от двете? Толкова ли беше погълната да следи да не би Джаспър да се забърка в неприятности, че бе пропуснала далеч по-ужасяващата възможност? Или бях по-силен, отколкото си мислех? Наистина ли не бих навредил по някакъв начин на момичето?

Не. Знаех, че не може да е истина. Алис наистина трябваше да се е съсредоточила особено силно върху Джаспър.

Потърсих в посоката, където бях сигурен, че се намира сестра ми – в малката сграда, в която се провеждаха часовете по английски език и литература. Не ми отне дълго да открия познатия ѝ „глас“. И бях прав. Всяка нейна мисъл беше насочена към Джаспър, следеше малките му избори и ги подла-

гаше на подробен анализ.

Искаше ми се да я помоля за съвет, но същевременно се радвах, че тя не подозира на какво съм способен. Усетих нова пареща болка в тялото си – изгарящ срам. Не исках никой от тях да разбира.

Ако можех да отбягна Бела Суон, ако успеех да се въздържа и да не я убивам – само при мисълта за това чудовището в мен започна да се гърчи и да скърца разочаровано със зъби, – тогава нямаше да е нужно никой да узнава. Ако можех да стоя далеч от нейния аромат...

Нямаше причина поне да не опитам. Да направя разумен избор. Да се помъча да оправдая доброто мнение на Карлайл за мен.

Последният час в училище почти беше свършил. Реших веднага да приложа новия си план. Далеч по-добре, отколкото да седя на паркинга, през който тя можеше да мине и да съсипе опита ми. Отново почувствах несправедлива омраза към това момиче.

Отправих се бързо – даже твърде бързо, но нямаше свидетели, – през малкия двор към канцеларията.

Нямаше никого, с изключение на секретарката, която не забеляза тихата ми поява.

– Госпожице Коуп?

Жената с неестествено червена коса вдигна глава и се стресна. Винаги ги хващаха неподготвени – дребните знаци, които те не разбираха, независимо колко пъти досега са виждали някого от нас.

– О! – ахна тя, леко объркана, и приглади ризата си.

Ама че глупаво – помисли си. – Той е толкова млад, спокойно може да ми бъде син.

– Здравей, Едуард. Какво мога да направя за теб? – запърхаха миглите ѝ зад дебелите очила.

Неловко. Аз обаче знаех как да бъда очарователен, когато поискам. Беше лесно, тъй като можех незабавно да разбера как

се възприема всеки мой тон или жест.

Приведох се напред и срещнах погледа ѝ, все едно се вирах дълбоко в скучните ѝ кафяви очи. Мислите ѝ вече пърхаха. Щеше да е фасулска работа.

– Чудех се дали бихте могли да ми помогнете с програмата ми – изрекох с приглушения глас, който използвах, за да не плаша хората.

Чух как ритъмът на сърцето ѝ се ускорява.

– Разбира се, Едуард. Как мога да съдействам?

Твърде млад, твърде млад – повтаряше си тя. Съвсем погрешно, разбира се. Бях по-възрастен от дядо ѝ.

– Интересува ме дали мога да сменя часа си по биология с естествени науки за напреднали. Може би физика?

– Има ли проблем с господин Банър, Едуард?

– Не, няма никакъв проблем, просто вече съм минал този материал...

– Да, разбира се, в онова училище за напреднали в Аляска, което всички сте посещавали. – Тя присви тънките си устни, докато го обмисляше.

Всички те би трябвало да са в колеж. Чух учителите да се оплакват. Пълни отличници по абсолютно всички предмети, които са записали, никакво колебание в отговорите, нито един грешен отговор на тест – сякаш са открили някакъв начин да мамят в часовете. Господин Варнър по-скоро би повярвал, че някой мами по тригонометрия, отколкото да приеме, че даден ученик е по-умен от него. Обзалагам се, че майка им им е преподавала...

– Всъщност, Едуард, класът по физика за напреднали в момента е почти запълнен. Господин Банър мрази да има повече от двайсет и петима души в клас...

– Няма да му причинявам проблеми.

Разбира се, че не. Не и един перфектен Кълън.

– Знам, Едуард. Но в момента просто няма достатъчно места...

– В такъв случай има ли възможност да пропусна часовете? Бих могъл да използвам времето за самостоятелна подготовка.

– Да пропуснеш биологията? – зяпна тя.

Това е лудост. Колко пък да е трудно да присъстваш по предмет, който вече си изучил? Трябва да има някакъв проблем с господин Банър.

– Няма да получиш достатъчно кредити, за да завършиш.

– Ще наваксам следващата учебна година.

– Може би трябва да поговорим с родителите си по въпроса.

Вратата зад гърба ми се отвори, но който и да беше, не мислеше за мен, затова пренебрегнах новодошлия и се съсредоточих върху госпожа Коуп. Приведох се малко по-близо и се втренчих в нея така, сякаш исках да проникна още по-дълбоко в очите ѝ. Щеше да е много по-въздействащо, ако днес очите ми бяха златисти вместо черни. Черното плашеше хората, както беше и редно.

Погрешната ми преценка веднага оказа въздействие върху жената. Тя се отдръпна назад, объркана от противоречивите си инстинкти.

– Моля ви, госпожице Коуп? – прошепнах с възможно най-ласкав и убедителен глас и мимолетната ѝ неохота се уталожи. – Няма ли друг предмет, с който бих могъл да заменя биологията? Сигурен съм, че програмата все трябва да предлага някаква възможност? Шести час биология едва ли е единственият вариант...

Усмихнах ѝ се, като внимавах да не е толкова широко, че белотата на зъбите ми пак да я уплаши, и се постарях изражението ми да е спокойно.

Сърцето ѝ биеше все по-силно. *Твърде млад* – трескаво си напомняше тя.

– Е, навярно бих могла да поговоря с Боб... имам предвид господин Банър. Да видя дали...

Само секунда беше необходима, за да промени всичко:

атмосферата в стаята, задачата, която ме беше довела тук, причината да се наведе към червенокосата жена... Първоначалната ми цел сега беше друга.

Само секунда беше достатъчна на Саманта Уелс да влезе в стаята, да остави подписания си формуляр в кошницата до вратата и веднага да излезе в бързината си да се махне от училище. Внезапен порив на вятъра през отворената врата се блъсна в мен и разбрах защо първият човек, влязъл през вратата, не ме беше прекъснал с мислите си.

Обърнах се, макар че не беше необходимо, за да се уверя.

Бела Суон стоеше до вратата, облегла гръб на стената, и стискаше лист хартия в ръцете си. Очите ѝ се разшириха още повече от преди, когато срещна свирепия ми, нечовешки поглед.

Миризмата на кръвта ѝ насищаше всяка частица въздух в тясната, гореща стая. Гърлото ми избухна в пламъци.

Чудовището, отразено в очите ѝ, отново погледна към мен – истинска маска на злото.

Ръката ми потрепна колебливо над плота. Нямаше нужда да поглеждам назад към Бела, за да се пресегна и да удари главата на госпожа Коуп в бюрото ѝ с достатъчно сила, за да я убия. Два живота, а не двайсет. Добра сделка.

Чудовището чакаше напрегнато и лакомо реакцията ми.

Но винаги имаше избор, *трябваше* да има.

Накарах дробовете си да застинат и вперих поглед във въображаемото лице на Карлайл пред себе си. Отново се обърнах към госпожа Коуп и долових вътрешната ѝ изненада от промяната на изражението ми. Тя се отдръпна от мен, но страхът ѝ така и не успя да намери словесен израз.

Впрегнах целия контрол, който бях усвоил през десетилетията на себеотрицание, и придадох на гласа си гладко и спокойно звучене. Белите ми дробове съдържаха нужното количество въздух, колкото да проговоря само още веднъж, и избълвах рязко думите:

– Тогава няма значение. Виждам, че е невъзможно. Много ви благодаря за помощта.

Врътнах се и се изстрелях от стаята, като се мъчех да не усещам зноя от топлата кръв на момичето, докато минавах на сантиметри от нея.

Не спрях, докато не се качих в колата си, изминавайки твърде бързо целия път до паркинга. Повечето човешки същества вече се бяха прибрали, така че нямаше много свидетели. Долових как един ученик от горните класове, Д. Дж. Гарет, ме забелязва и след това отбелязва пренебрежително: *Откъде се появи Кълън? Сякаш току-що изникна от нищото...* *Ето пак, това мое въображение. Мама винаги казва...*

Когато се плъзнах в моето волво, останалите вече бяха там. Опитах се да овладее дишането си, но поех чистия въздух така, сякаш се задушавах.

– Едуард? – попита Алис с тревога в гласа.

Просто поклатих глава към нея.

– Какво, по дяволите, се е случило с теб? – попита Емет, за момента разсеян от факта, че Джаспър не беше в настроение за реванш.

Вместо отговор дадох рязко на заден. Трябваше да се махна от паркинга, преди Бела Суон да ме е последвала и тук. Личният ми демон ме измъчваше... Завъртях колата и натиснах педала. Вдигнах почти седемдесет, преди да изляза от паркинга, и над сто още преди да завия зад ъгъла.

И без да гледам, бях наясно, че Емет, Розали и Джаспър са се втренчили в Алис. Тя сви рамене. Нямаше как да знае какво е станало – само това, което предстоеше.

Сега надникна напред в бъдещето за мен. И двамата прегледахме мислено това, което видя в главата си, и двамата се изненадахме.

– Тръгваш си? – прошепна тя.

Останалите вече ме зяпаха.

– Нима? – изръмжах през зъби.

Тогава го съзря – когато решителността ми се разклати и другият избор гласна бъдещето ми в по-мрачна посока.

– Разбирам.

Бела Суон, мъртва. Очите ми, светещи в тъмночервено от прясната кръв. Ловът, който щеше да последва. Точното време, което трябваше да измине, преди да е станало безопасно да напуснем Форкс и да започнем отначало...

– Разбирам – повтори Алис. Картината ставаше все по-детайлна. В съзнанието ми за първи път изникна вътрешността на къщата на полицейския началник Суон, видях Бела в малка кухня с жълти шкафове, с гръб към мен, докато я дебнех от сенките, и позволих миризмата ѝ да ме привлече към нея...

– Престани! – изстенах. Не бях в състояние да понеса повече.

– Извинявай – прошепна тя.

Чудовището ликуваше.

Видението в главата ѝ отново се смени. Празна магистрала през нощта, околните дървета бяха покрити със сняг и профучаваха с почти триста километра в час.

– Ще ми липсваш – каза тя. – Независимо за колко кратко няма да те има.

Емет и Розали се спогледаха тревожно.

Почти бяхме стигнали отбивката на дългия път, който водеше към дома ни.

– Остави ни тук – нареди Алис. – Трябва сам да кажеш на Карлайл.

Кимнах и колата изсвистя остро от внезапното спиране.

Емет, Розали и Джаспър слязоха мълчаливо – щяха да накарат Алис да им обясни защо заминавам. Алис докосна рамото ми.

– Ще постъпиш правилно – прошепна тя. Този път не беше видение – беше заповед. – Тя е цялото семейство на Чарли Суон. Това ще убие и него.

– Да – отвърнах аз, съгласявайки се само с последната част.

Алис се плъзна навън, за да се присъедини към останалите, а веждите ѝ бяха свъсени от тревога. Четиримата се стопиха в гората, далеч от погледа ми, още преди да успея да обърна колата.

Знаех, че виденията в главата на Алис ще проблясват от тъмно в ярко като стробоскоп, докато карах обратно към Форкс, ускорявайки със сто и петдесет. Не бях сигурен къде отивах. Да се сбoguвам с баща си? Или да приема чудовището вътре в мен? Пътят летеше под гумите ми.